

RINA KENT
**IMPÉRIUM
CHAOSU**

SÉRIE ROYAL ELITE

IMPÉRIUM CHAOSU

Copyright © 2022. RUTHLESS EMPIRE by Rina Kent

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Sýkorová, 2025

Cover © Zhivko P. Petrov, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5722-0 (pdf)

RINA KENT

IMPÉRIUM CHAOSU

přeložila Kateřina Sýkorová

*Věnováno tomu božskému,
divokému chaosu ve vás.*

Autorská poznámka

Milí přátelé čtenáři,

Impérium chaosu je poslední knihou série Royal Elite, a přestože následuje ještě novela s epilogem pro všechny postavy, díl s Colem a Silver přináší neoficiální konec. Stejně jako vy i já cítím kapku nostalgie a pár dalších emocí. Stejně jako vy nikdy nezapomenu na všechny ty splašené postavy, jež ve mně budou žít navždy. Doufám, že navzdory oné temnotě najdete světlo v každém titulu a u každého páru.

A hlavně doufám, že si neoficiální závěr série nanejvýš užijete a že ve vás Impérium chaosu zakoření právě tak, jako to udělalo mně.

Pokud jste mé knihy ještě nečetli, možná byste měli vědět, že píšu temnější příběhy, které u některých mohou vyvolat skličující a znepokojivé pocity. Mé knihy a hlavní postavy nejsou pro citlivé povahy.

Impérium chaosu lze číst samostatně, ale pro lepší porozumění světu Royal Elite je vhodné si nejprve přečíst předchozí knihy ze série.

PLAYLIST

No One Knows Us – BANNERS & Carly Paige
The Black and White – The Band CAMINO
medicine – Bring Me The Horizon
The Last Of The Real Ones – Fall Out Boy
The Sound of Silence – Disturbed
The Drug In Me Is Reimagined – Falling In Reverse
why are you here – Machine Gun Kelly
Call You Mine – The Chainsmokers & Bebe Rexha
Castles – Freya Ridings
Old Wounds – PVRIS
Somebody Else – VÉRITÉ
Fall Down (Acoustic) – Zero 9:36
Maniac – Conan Gray
Empires on Fire – BANNERS
Move Me – Badflower
Time – NF
Colors – Jacob Kulick
Didn't I – OneRepublic
I Wish I Never Met You – Oh Wonder
bad for you – AKA George
Tattoos Together – Lauv
You – James Arthur & Travis Barker
Monster (Under My Bed) – Call Me Karizma
Another's Arms – Coldplay
Natural Villain – The Man Who

Celý playlist najdete na Spotify pod názvem *Ruthless Empire*.

ČÁST PRVNÍ

Kapitola 1

COLE

Osm let

V CHAOSU JE SVOBODA.

Když mi to otec říkával, moc jsem tomu tehdy nerozuměl. Paradoxně mi tenhle střípek informace zůstal v hlavě a poletoval tam jako zaručená pravda.

Můj otec je podnikatel. V jeho životě by pro chaos nemělo být místo, a přesto se mu v něm dařilo.

Věděl, že lidé jsou chaotičtí od přírody a že dědičnost vyhrává nad prostředím.

Tak se to píše v knihách. Dřív jsem jim nerozuměl, ale po tom únosu jsem se vrátil jako nový člověk.

Jednoho dne jsem se vracel domů se svými kamarády, Aidenem a Xanderem, a najednou se všechno ztratilo ve tmě.

Přehodili nám přes hlavy nějaké masky a rozdělili nás. Tu tmou si pamatuju neskutečně dobře. Není to jen o tom, že vidíte černou barvu. Taky u toho dýcháte svůj vlastní dech a jste přesvědčení, že se v něm udusíte. Mrznete, až necítíte vlastní obličej ani prsty na nohou.

Temnota není jen pocit. Je to stav bytí.

To mi říkal terapeut, k němuž mě mamka vzala.

Bál ses, synku?

Ublížili ti?

Dotýkali se tě?

Na všechno jsem odpověděl ne. Byla to pravda. Ti únosci nic takového neudělali. Jenom mě tam nechali... samotného.

Byl to tichý druh zmatku. Slyšíte ho v hlavě, ale nevidíte ho očima ani necítíte na kůži.

Je to intenzivní dušení, které vás pomalu, ale jistě ovládá.

To jsem tomu terapeutovi neřekl. Nepochopil by to.

Nikdo to nechápe.

Protože nikdo neví, co se stalo, když mě ti únosci vypustili na opuštěné silnici. Ani mě nenapadlo si ten pytel z hlavy sundat – přestože ruce jsem spoutané neměl.

Nemyslel jsem na svoje rodiče, na svůj domov ani na svoje kamarády.

Nenapadlo mě požádat někoho o pomoc, i když je to ta nej-přirozenější věc, kterou jsem v té situaci mohl učinit.

Neudělal jsem ale nic z toho.

Místo toho jsem tam stál, roztáhl paže a úplně sám se topil v tichém chaosu.

Bylo to osvobozující, černé a tak strašně klidné. Nic to neničilo, nekazilo ani nepřerušovalo.

Neustálý tichý chaos.

Možná jsem tak stál i hodiny nebo dny. Nevzpomínám si.

Na rozdíl od Xandera jsem se nesnažil vybojovat si cestu domů. On šel celé hodiny a dny, až dokud se konečně nevrátil.

Ovšem v mém případě prostě po nějaké době náhodný kolem-jdoucí zavolal policii, která mě nakonec poslala domů.

Pamatuju si na slzy v matčiných očích. Jednomu z nich svítila na víčku fialová modřina. Pamatuju si na její objetí i na to, jak mě pevně držela a vzlykala. Její hlas se rozléhal všude kolem a drtil mě jako svěrák.

Byla šťastná, že jsem se vrátil a jsem v bezpečí.

Já ji ale neobjal, jenom ona mě.

Nemohl jsem ji obejmout.

Zkrátka jsem tam stál a za zvuku jejího pláče jsem přemýšlel nad chaosem, který jsem tu po sobě zanechal, a nad tím, jestli je nějaká šance ho dostat zpátky.

Zmatek je jediná věc, která mě uklidní. Jako tlačítko pauzy v mém mozku.

Ovšem ne každý má zmatek rád. Na to jsem přišel, když mě otec vzal na terapii, protože jsem nebrečel.

Nemohl jsem brečet.

Zčistajasna se pláč stal něčím zbytečným. Když jsem byl mladší, vzlykal jsem v posteli, smotaný v klubíčku.

Připlácl jsem si ruce na uši a předstíral, že ty hlasy z venku nejsou skutečné. Že jsou jako další strašidlo pod postelí.

Moje mladší já ovšem nevědělo, že to strašidlo se nikdy neobjeví.

Objevila se naše vlastní domácí zrůda a ta nikdy nezůstala v klidu. Nemohla si nechat svoje ruce pro sebe.

Kdykoliv se domem rozléhal křik mojí mamky, zakazoval jsem si vylézt. Kdybych to udělal, celé bych to ještě zhoršil. Snažila by se mě chránit, což by přidělalo bolest a modřiny nám oběma.

Kdybych měl na těle modřiny, mamka by mě zase schovávala a nenechala by mě hrát si venku s kamarády, dokud by zase nezமிழely.

Netuším, proč jsem právě tehdy brečel. Stejně to k ničemu nevedlo. Ničí slzy ho nikdy nezastavily, ani na chvíličku.

Byli jsme jen jeho věcmi, s nimiž zacházel, jak se mu zrovna zachtělo.

William Nash byl úspěšným obchodníkem a měl pod palcem celé impérium, což mu dalo velké jméno a status. Tu zrůdu za jeho úsměvem nikdo neviděl. Nikdo neměl ponětí o jeho vztahu k alkoholu ani o jeho pevné ruce, kterou neváhal použít.

Na veřejnosti mě držel v náručí a oba nás otevřeně zbožňoval. V soukromí vystartoval, kdykoliv jsme řekli půl slova.

Naučil jsem se mlčet dřív, než jsem se naučil mluvit. Mlčení vám dává prostor k přemýšlení a plánování. Mluvení vás tak akorát dostane do problémů.

Když jsem poznal Chaos, přestal jsem brečet, stejně tak jsem přestal dělat i pár dalších věcí, jako třeba přemýšlet, proč s ním musíme zůstat nebo jestli jsem něco zkazil tím, že jsem se narodil.

Chaos mě naučil spoustě věcí, tou nejdůležitější je, že ho musíte rozpoutat sami.

Nemůžete jenom čekat, až zmatek nastane.

Táta je mistrem chaosu. Vyvolává ho každý den. I každou noc.

Skončí to mámou schoulenou do klubíčka s ledovým obkladem na tváři. Nechce, abych ji tak viděl. Dělá všechno pro to, aby to skryla: make-up, pečení, úsměvy.

Hromadou úsměvů.

Ted' je uvnitř domu, schovává se a pláče.

Já ne.

Já stojím u kraje bazénu a koukám na všechnu tu rudou.

Chaos ve své nejpravdivější podobě.

Poprvé ode dne, kdy jsem se vrátil domů, se pořádně nadechnu. Dlouze a hluboce.

Můžu dýchat a vzduch není černý. Vidím svět a není to temnota. Něco cítím a není to nicota.

Nevím, jak dlouho tam stojím, dívám se a snažím se rozpo-
menout, co že to říkal.

Jsi zrůda.

Myslel si, že jsem zrůda.

Možná jsem.

Otočím se jako robot, moje tělo je těžké a ztuhlé, a odcházím. Nejenom z prostoru u bazénu, ale z celého domu.

Naše sídlo mi zmizí z dohledu, ale ten pohled na bazén se mi pořád přehrává v mysli jako film.

Ta červená.

Ta ruka.

Ty bubliny.

A potom... to ticho.

Jsi zrůda. Potom řekl ještě něco, ale... nevzpomínám si co. Příliš jsem se zabýval zmatkem, než abych si to zapamatoval.

Je pozdní odpoledne, takže soumrak už barví obzor zářivou oranžovou.

Netuším, kam bych měl jít, takže se zastavím uprostřed ulice a dívám se, jak slunce pomaličku mizí za domy.

Brzo bude tma. Brzo nastane chaos.

Nohy mě donesou do blízkého parku. Obvykle je touhle dobou prázdný, protože mámy už vzaly svoje děti domů. Je to malý park s vysokými stromy a tmavě zelenými lavičkami, podobnými té u našeho bazénu.

Možná, že když tady budu sedět a přemýšlet o stromech a tmě, zvládnou nemyslet na tu vodu.

Měl jsem si přinést knížku.

Už se chystám vrátit a jednu si vzít, když vtom si všimnu malé postavy schoulené u jiné lavičky pod velkým stromem na druhém konci parku.

Má na sobě růžové šaty se sukní o tolika vrstvách, že je dvakrát větší než jejich nositelka. Zářivé blondaté vlasy má svázané do culíku velkým motýlem. Stejný motýl se jí skví i na pásku. Dívka objímá panenku, která vypadá úplně jako ona, a dokonce má i stejné šaty.

Tahle holka vždycky dělá takovéhle nesmysly.

Silver za námi často chodí, když si hrajeme s Aidenem a Xanderem, ale já ji nemám rád.

Hodně mluví a hádá se – a tím myslím *hodně* –, což mi ničí to ticho v hlavě.

Měl bych odejít, ale něco mě zastaví.

Jsou to slzy v jejích očích.

Porád si matlá na obličej třpytky, jako by si myslela, že je jednou z těch panenek, s nimiž si hraje. Teď, když pláče, se jí třpytky rozmazávají a ve dvou potůčcích jí stékají po tvářích.

Silver nikdy nebrečí. Aspoň jsem ji tak nikdy neviděl. Už jsem si dřív říkal, jak to asi dělá, a i když ji nemám rád, chtěl jsem se jí zeptat, jestli je to tím, že to taky považuje za zbytečné.

Když ji teď poprvé vidím plakat, nedokážu odejít. Nemůžu se ani pohnout.

Můžu jenom sledovat, jak se jí v obrovských očích hromadí vlhkost. Jejich světle modrá barva ztmavne, než se jí další slza vyřine na tvář.

Její obličej vypadá hrozně, je samá nudle a třpytka a spousta slz. Tváře má rudé a rty růžovější než obvykle.

Chaos.

Zase za mnou přišel.

Nohy mě najednou nesou jejím směrem, aniž o tom vůbec přemýšlím. Nevšimne si mě, tedy spíš si mě všimnout nemůže. Aiden vždycky říká, že se pohybuju potichu. To je tím, že jsem se naučil po špičkách utéct z otcova dosahu.

Ale to jemu ani Xanderovi nikdy nepovím.

Takové věci bychom říkat neměli. Jsme spořádaní lidé se spořádanými způsoby a spořádanými tajnostmi.

Když už stojím za Silver, zatáhnou ji za culík. Zalapá po dechu a vykřikne.

Tohle jí obvykle dělám, abych ji vyhnal z Aidenova domu, když moc mluví. Křičí potom, že kluci jsou strašní a že bych měl jít do pekla.

Netuším, proč jsem to udělal právě teď. Tentokrát nechci, aby zmizela, ale zároveň ten zvyk v její blízkosti nedokážu ignorovat.

Silver zvedne hlavu, a když se její oči setkají s mými, rozšíří se natolik, že jí skoro pohltí obličej.

Chvilku na ni zírám a nejsem schopný udělat cokoliv jiného.

Ten výraz je úžasný.

Chci si ten výraz nechat.

Ale jak?

„Co tady děláš, Cole?“ Panenku, která má mimochodem taky na hlavě motýlka, si upustí na klín a schová si tvář do maličkých dlaní. „Jdi pryč.“

Pustím její vlasy, otrávený, že ten výraz schovala, a sednu si k ní. Místo té obří sukně jejích šatů by se mezi nás vešel ještě jeden člověk.

„Proč brečíš?“ zeptám se tichým hlasem, protože vlastně netuším, jak s ní mám mluvit.

„Co tě to zajímá?“ Popotáhne. „Nesnášíš mě.“

Takže to ví. „Proč si to myslíš?“

Potřebuju, aby mi řekla, proč pláče, protože když budu ten důvod znát, můžu ho proti ní použít a třeba se mi podaří zase spatřit ten výraz v jejích očích.

Chaos.

„Prostě to vím,“ vymáčkne ze sebe přes slzy. „A já tě taky nesnáším.“

„Když mě nesnášíš, proč se přede mnou schováváš?“

„Já se neschovávám! Jen nechci, abys mě viděl brečet. Nikdo mě nesmí vidět brečet.“

S úsměvem na rtech se k ní otočím. „Takže jsem první?“

„Zmlkni a jdi pryč!“

„Ne.“

„Ne?“

„Tohle je park pro všechny.“

„Jasně. Tak půjdu já.“ Sundá si ruce z obličejů. Pořád je plný slz a rozmočených třípytek, ale ten pohled, co tam měla dřív, se vytratil. Není překvapená ani zaskočená.

Proč ne?

„Když tu zůstaneš, řeknu ti tajemství,“ nabídne, když si Silver sbírá panenku.

„Jaké tajemství?“ Ani se nepokouší pohnout a oči se jí znovu rozšíří, jenže tentokrát je to ze zvědavosti, ne z překvapení jako předtím.

Zapadající slunce jí na vlasech vykouzilo zlatavý tón a modř jejích očí je světlejší a jasnější.

„Jsi si jistá, že to chceš vědět? Tohle tajemství nás k sobě spoutá do konce života.“

„Do... Do konce života?“

„Ano, motýlku. Do konce života.“

Zamračí se. „Proč mi tak říkáš?“

„Jak?“

„Motýlku.“

„Máš jednoho ve vlasech.“ Ukáže na pas jejích šatů. „A druhého na oblečení. Chceš létat jako motýl?“

„Chci.“ Rozjasní se jí tvář.

„Proč?“

„No, protože jsou hrozně krásní a každý se usmívá, když je vidí. Přinášejí štěstí a světlo.“

„Jsou to švábi s křídly.“

„Sklapni! Nemluv tak o nich.“

„Někteří motýli umřou během jednoho dne.“

Založí si ruce a na čele se jí udělá rýha. „Jsi zlý.“

„A ty jsi nerealistická.“

„Odcházím.“

„Myslel jsem, že chceš znát to tajemství. Nebo jsi srab?“

„Já nejsem srab.“

„Takže ho chceš znát?“

Uváživě přikývne. Silver sice hodně mluví, ale nerada si o něco říká. Taky moc nevyhledává pozornost.

Všiml jsem si toho při hrách. Kdykoliv něco hrajeme, vždycky chce jít poslední, aby mohla nejdřív sledovat ostatní. To se jí samozřejmě nikdy nepodaří, protože jí poslední místo vždycky vezmu. Aiden a já většinou nade všemi ve všem vyhráváme.

Xanderovi a Kim je to jedno. Ti si prostě jen hrají. Ale Silver vždycky našťavaně odsupí pryč a další den se vrátí, že chce odvetu.

„Prozradím ti ho, když mi prozradíš to svoje,“ pobídnu ji.

Nakrčí obočí. „Moje?“

„Proč brečíš?“

Znovu zkrříží ruce na prsou a dál si drží panenku. „To ti říkat nebudu.“

„Tak potom ti nic neřeknu ani já, motýlku.“

Vrhne na mě ošklivý pohled a špulí přitom ret. Je to rozkošné.

Je divné někoho označit za rozkošného právě v takový den... *předpokládám*. Ale od chvíle, kdy jsem poznal Chaos, jsem si uvědomil, že „normální“ asi stejně není nic pro mě.

Silver si povzdechne. Kouká na sukni svých šatů a pohrává si s motýlkem na pásku. „Slyšela jsem, jak se mamka s tatškou hádají a říkají, že se budou rozvádět.“

Projede mnou zklamání, stejně jako když mě tehdy našli ti kolemjdoucí. Proč je to tak nudné? „To je všechno?“

„Co tím chceš říct, *to je všechno*?“ V očích se jí nahromadí další slzy. „Pořád se hádají a křičí na sebe a říkají si ošklivé věci. Teď se budou rozvádět. Budu jako Sally z naší třídy. Můj život se rozdělí mezi dva rodiče a dva domovy. Nebudeme spolu bydlet, trávit spolu svátky ani jezdit na dovolené a... a... prostě to tak nechci!“

„Aha.“

Prudce se ke mně otočí. „Aha? Já ti všechno vypovím, a ty na to prostě řekneš *aha*?“

„Jo, hodně štěstí.“ Začnu vstávat, ale ona mě popadne za rukáv trička a zadrží mě na místě.

„Nesmíš odejít, Cole.“ Stáhne mě zpátky dolů silou, jakou jsem ani netušil, že v sobě má. Ztratím rovnováhu a spadnu zády napřed na lavičku.

Páteří mi projede vlna bolesti.

Silver si obkročmo sedne na moje břicho a rukama se mi opře o ramena, přičemž její obrovská sukně zakryje nás oba.

Kdybych ji chtěl odstrčit, tak můžu, ale já nechci. Takhle zblízka si všímám maličkých pih na jejím nose, jichž jsem si předtím nevšiml. V očích se jí třpytí slzy a při pohledu zdola přesně vidím obrysy jejího zastíněného obličej.

Je to... krásné.

„Nemůžeš jít pryč. Jsi první, komu jsem to kdy řekla. Musíš za to převzít odpovědnost. Papá říká, že každý je odpovědný za to, jak na věci reaguje. Když ignoruješ něco špatného, tak jsi sám špatný.“ Na obličej mi dopadne slza a steče mi do pusy, takže ucítím její slanou chuť.

„Kterého z nich nesnášíš víc?“ zeptám se tiše.

„Proč bych měla nesnášet svoje rodiče?“

„Musíš. Jestli se hádají, tak za to může pouze jeden z nich, ne?“ Zamyslím se. „V mém případě za to může táta a já ho nesnáším.“

Nevím, proč jí to říkám. Možná proto, že z ní chci zase vymámit ten výraz, co měla předtím, nebo prostě protože to chci jednou v životě říct nahlas.

„Proč nesnášíš vlastního otce?“

„Teď mluvíme o tobě. Koho z nich nenávidíš víc?“

„Není to nenávist, ale občas nemám moc ráda mamku.“ Odvrátí pohled, jako by to nechtěla přiznat.

„Proč?“

„Protože se jí nikdy nic nelíbí a pořád říká, že se mám chovat jako dáma. Nemůžu si hrát venku ani si k nám pozvat kamarády. Když papá přijde domů, nesmím za ním běžet, abych ho objala. Nesmím brečet ani křičet. Tak to dělám tady.“ Kývne k našemu okolí. „Pláču a křičím v parku, když tu nikdo není.“

„Až se rozvedou, bude tě chtít k sobě.“

Popotáhne, oči se jí zvětší snad dvojnásobně a zase na mě zírá, načež rezolutně zavrtí hlavou. „Ne. To nechci.“

„Když se tě další dospělí budou ptát, řekni jim, že chceš žít s tátou.“

„A... a oni mi to dovolí?“

Kývnu. „Tak to udělala Sally. Vybrala si mamku a oni ji s ní nechali bydlet.“

„To znamená, že už nikdy neuvidím mámu? To nechci.“

„Uvidíš, ale většinou budeš doma u svého otce.“

Prerývaně se nadechne a věnuje mi lehký úsměv. „Díky. Jsem ráda, že jsi první, komu jsem to řekla.“

„Já taky.“ Můžu ji takhle vidět, na rozdíl od všech ostatních na planetě.

Najednou mě přemůže jedna myšlenka a stane se z ní potřeba. Stejná potřeba, jako když jsem chtěl víc zmatku.

„Teď mi řekni svoje tajemství,“ dožaduje se a pořád válcí s pozůstatky pláče.

Zakřením se. „Chci být tvůj první.“

„První v čem?“

Otřu palcem mokro pod jejíma očima. „Ve všem, motýlku.“

„A já chci být tvoje první ve všem.“ Zvedne bradu. „Slib mi to.“

„Slibuju.“

Kapitola 2

VLÁDCE PANENEK

AHOJ.

Nevíš, kdo jsem, ale já vím, kdo jsi ty.

Jsem ta příšera pod tvou postelí a taky strašidlo ve skříni.

Jsem neznámo.

Neuvidíš mě, dokud mě nebudeš hledat, a i když budeš, určitě hledáš dostatečně?

Musíš o mně vědět jen jednu věc: líbí se mi panenky.

Nebo tedy jedna konkrétní panenka.

Otec mi nikdy nedovolil hrát si s panenkami. Říkal, že je nemá rád a že nejsou pro mě.

Takže moje panenka zůstala schovaná na důkaz toho, že neměl pravdu.

Ted' dokážu, že neměl pravdu nikdo.

Ani ty ne.

Tohle je příběh mé nové oblíbené panenky po ztrátě té nej-cennější.

Láska na první pohled pro mě neexistovala, dokud se neobjevila tahle.

A tím myslím, dokud se neobjevilo *všechno* na ní.

Její porcelánová kůže, pomněnkové oči, zlaté vlasy a růžové šaty se spoustou pentlí a tylu.

Skoro jako by pro mě byla stvořená.

A taky že je.

Moje vlastní panenka. Moje výjimečná panenka.

Když se objevila poprvé, právě mě čekalo rozhodnutí, kterého by se dalo litovat po zbytek života, ale byla tam ona. Byla tam, krásná a plačící, a mně bylo jasné, že si ji musím nechat.

Nejdřív mé pozornosti unikala kvůli mojí tehdejší panence.

Ale ta je teď pryč, takže konečně pořádně vidím tuhle.

Jak pláče a mluví.

Moje předchozí to nedělala. Ne tak úplně.

Zlaté vlasy jí zakrývají tvář a ukrývají ji před světem, ale časem se mi úplně odhalí.

Vládnout panenkám je umění. Vidíte i věci, kterých si nikdo jiný nevšimne. Dokonce ani panenky samotné.

Budoucí mistrovská díla.

Poznám mistrovské dílo dávno předtím, než je hotové. Proto jsem nejlepším vládcem panenek, jakého najdete.

Tedy *pokud* mě vůbec najdete.

Což nemůžete.

A ona taky ne.

Mám v malíčku umění klamu, skrývání, neviditelnosti.

Občas se dokonce nevidím ani já.

I já mívám někdy problém rozpoznat svoje minulé činy. Svoje možnosti.

Mým jediným omezením byla moje vlastní osoba, ale dnes se vzdávám svých posledních pout.

Teď mám novou panenku. Drahocenný majetek.

Silver. Moje krásná, malá hračka.

Vítej v mém světě.

Bude se ti tu líbit.

Časem.

Jo a nehledej mě. Nenajdeš mě, dokud ti to nedovolím. A až se před tebou konečně objevím, nezvládneš už nic jiného než se jen rozpadnout na kousky.

Nad tou představou se široce usmívám.
Je čas začít pracovat na domácích úkolech.
Utíkej, panenko.
Schovávej se, kam chceš.
A nikdy, vážně nikdy se nekoukej pod postel.

Kapitola 3

SILVER

Jedenáct let

O TOMHLE VÍKENDU MUSÍM BÝT s mámou. Nelíbí se mi to.

Bere mě na večírky a na brunche a nutí mě nosit šaty a sedět s dětmi jejích přátel.

Chci zůstat s taťkou a poslouchat, co si povídají jeho přátelé. Jsou to úžasní lidé – myslím taťkovy kamarády.

Vlastní celou zemi.

Papá říká, že tak to není, že Konzervativní strana nevlastní Spojené království. Jen mu vládnou. A jediným důvodem, proč mu vládnou, je, že získali nejvíc hlasů lidu.

Nezajímá mě to. Pro mě jsou boží a vlastní celou zemi. Vědí spoustu věcí o spoustě věcech, a když při jejich návštěvách pomáhám hospodyně s čajem, připadám si velice důležitá. Papá se vždycky ptá na moje názory a nechává mě číst jeho oblíbené knížky.

Až vyrostu, stanu se jím. Budu stát před spoustou lidí v parlamentu a obhajovat svoje přesvědčení.

Mamka je taky v Konzervativní straně, ale patří k trapné frakci – tedy to aspoň říká Frederik, taťkova pravá ruka. Tvrdí mi, že máma je z oddílu, jenž vždycky nominuje lídra, který nikdy nevyhraje interní volby.

To, že jsou členy stejné strany, mohlo dát rodičům důvod, aby spolu zůstali, ale oni si stejně nějak našli způsob, jak spolu nesouhlasit, přestože jejich základní názory jsou shodné.

Každopádně mámini přátelé nejsou vůbec boží. Jsou to snobové a pořád před nimi musím být dokonale způsobná.

Tátovi kamarádi jsou mnohem lepší.

Ale tenhle víkend musím jít k mamce. Ptala jsem se tatky, jestli bych tentokrát nemohla zůstat u něj, ale on říká, že ona je taky můj rodič.

Když nepůjdu, máma přijede a zase se začne s tátou hádat. Ona nikdy nemlčí – nikdy. Z rozvodového stání a péče o dítě udělala něco, z čeho mám doteď noční můry.

Ale je to moje máma a já ji nerada vidím samotnou. Už tři roky se snažím ji a tatku svést zase dohromady a navrhuju, abychom spolu trávili různé svátky, ale oni je vždycky, bez výjimky, zakončí hádkou. Skoro jako by k nim věčně hledali záminky.

Asi ten víkend přežiju. Ale nejdřív se musím připravit. Proto sedím sama v parku. Vzala jsem si svoje šaty v námořnické modré a k nim ladící baleríny. Vlasy jsem si nechala rozpuštěné.

Za hodinu se budu muset sejít s máminými přáteli na oběd.

Zvládnu to.

Sedím na lavičce v tureckém sedu a s rukama na kolenou. Medituju. Ten trik mě naučila Helen, abych to udělala vždycky, když mám hlavu plnou myšlenek.

mlčení jde Helen mnohem líp než mámě. Poslouchá mě a češe mi vlasy a dává mi dárky. Naučila mě různé triky, jak dělat lepší čaj, a nechává mě koukat, když peče.

Kdyby její syn Cole nebyl takovou osinou v zadku, možná bych tuhle hodinu místo samoty trávila s ní.

Celkově nemám kluky ráda. Chovají se jako prasata, jsou otravní a nedají ostatním pokoj.

Zajímá je akorát to, jak někoho napálit. Hlavně Aiden a Colea. Pořád chci tomu debilovi Aidenovi dát pěstí za to, jak mi před pár dny podrazil nohy.

Ale nejvíc ze všech nesnáším Colea. Podal mi ruku, aby mi pomohl se zvednout, a potom mě zatáhl za culík a řekl: „Běž brečet do parku.“

Nenávidím, že ví, jak důležité pro mě to místo je. Vysmívá se mi za to při každé příležitosti. Občas mě sem dokonce sleduje, jen aby si ze mě dělal srandu. Ale nedělá to před ostatními, protože mu všichni věří, že je to hodný kluk.

Myslí si, že Aiden je trochu rošťák a Xander zlobivý kluk, ale netuší, že Cole je prvotřídní zmrd.

Snažila jsem se najít nějaké nové výjimečné místo, ale nepodařilo se. Tady jsem měla svůj první piknik s rodiči. Nebo to možná nebyl ten úplně první, ale je to moje první hezká vzpomínka, takže se tu z toho stala moje svatyně. Můj úkryt před světem.

Ten čurák Cole mi ho nevezme.

Mysli na něco hezkého. Nemysli na Colea. Veselé myšlenky.

Jakmile se vrátím od mámy, papá mě uslyší hrát na piano tu skladbu, se kterou budu brzo soutěžit. Helen mě bude učit pécť dorty. Ty se mi z nějakého důvodu nikdy úplně nepovedou. Příprava čaje mi jde mnohem líp.

Někdo mě zatáhne za pramen vlasů a já zaúpím a otevřu oči.

Cole si s úsměvem sedá vedle mě. Tohle dělá často – zůstane potichu a na obličejí má ten rozčilující škleb.

Nic neříká, ale jeho výraz sám o sobě působí jako výsměch.

„Co chceš?“ vyjedu na něj.

„Tenhle park je pro všechny, motýlku.“

Fuj. Nenávidím, když mi takhle říká. Připomíná mi to ten den, kdy jsem před ním projevila svoji slabost a rozhodně jsem neměla.

Ačkoliv jeho rada fungovala. Když jsem řekla soudci, že chci bydlet s taťkou, hned přiklepl péči mému otci. Máma se mnou ani s ním týden nepromluvila a já se jí nejdřív musela jít omluvit, než mi odpustila.

Nikdy Coleovi neřeknu, že jsem mu vděčná. Znamenalo by to před ním znovu projevit slabost, což by proti mně používal ještě mnoho dalších let.

Ten den měl černou barvu pro nás oba. Když jsem pak přišla domů, moji rodiče si se mnou sedli a oznámili mi, že se budou rozvádět. Té noci jsem plakala, dokud jsem neusnula.

Následujícího rána jsem se dověděla, že strýček William, Coleův otec, zakopl u bazénu a rozbil si hlavu o jeho hranu. Umřel někdy tou dobou, kdy jsme spolu mluvili v parku.

Coleův život už nikdy nebyl jako předtím. Nikdy to neřekl, ale nějak to z něj cítím.

Mamka a její přátelé říkají, že se z Helen stala bohatá vdova a že má tolik peněz, že je po zbytek života nestihne utratit.

Cole na otcově pohřbu nebrečel. Celkově nikdy nebrečí, ale myslela jsem si, že zrovna toho dne bude.

Nicméně neuronil jedinou slzu.

Po celou dobu obřadu jen tiskl ruku svojí vzlykající matce. Vypadalo to, jako by plakala i za něj.

Toho dne jsem Coleovi dala svoji tyčinku Snickers. Dostávám jen jednu za tři dny – mámino pravidlo, abych si hlídala postavu – a říkala jsem si, že když je smutný, tak mu třeba čokoláda pomůže.

Zíral na ni, pak na mě. Řekl mi, ať ji před ním sním. Udělala jsem to, tajně šťastná, že si můžu svůj příděl nechat. Ale jak jsem ji jedla, oznámil mi, že jsem sobecká. Hodila jsem po něm zbytek tyčinky a odešla.

Od toho dne se chová jako kokot. Vždycky z něj začnu mít dojem, že se mnou chce trávit čas, ale potom mi jen s úsměvem říká hnusné věci.

Nenávidím to.

Nenávidím jeho úsměvy a kaštanové vlasy, které nosí právě tak dlouhé, aby mu je mohl cuchat vítr.

A taky nenávidím tu vzácnou, hypnotizující zeleň jeho očí. Není to mechová zelená, jako má Kim, to ne. Ani odstín trávy, po níž by mohl každý šlapat. Jsou jako špičky vzrostlých stromů, které vypadají světle, ale ve skutečnosti jsou hluboké a temné. Vysoké a mocné a vzdálené.

Tak ohromně vzdálené, že je skoro nemožné na ně šplhat.

„Jsi pořád našťvaná, že jsi prohrála v šachách?“ usmívá se teď.
„Jsi začátečník.“

„To je mi jedno. Vyhraju příště.“

„Proti mně vyhrát nemůžeš, motýlku.“

„Jistě, že můžu. Vyhrála jsem tu klavírní soutěž.“

„Protože jsem tě nechal.“

„To říkají lidi, kteří neumí prohrávat.“

„Nezkoušej mě, nebo tě zase rozbřečím.“

„Jdi do hajzlu.“

Jeho úšklebek se ještě rozšíří. „Tedy! Taková silná slova, slečno Upravená a Spořádaná.“

Přimhouřím na něj oči. „Co mám udělat, abys mi dal pokoj?“

Na vteřinu se odmlčí, zdá se, jako by vážně přemýšlel nad mojí otázkou. Potom si poklepe na tvář. „Sem mi dej pusu.“

„Ani nápad!“

„Fajn.“ Zase spustí ruku, ale potom mě nečekaně zatahá za vlasy.

„Au!“

„Co?“

„Říkala jsem ti, ať už to neděláš!“

„Nedala jsi mi, co jsem chtěl. Proč bych měl dát tobě, co chceš ty?“

„Ty jsi takový... takový...“

„Nenapadá tě správné slovo?“

„Blbec!“

„To mi nevadí. Dáš mi tu pusu, nebo tě mám otravovat, dokud si pro tebe nepřijde Cynthia?“

„Proč chceš pusu na tvář?“

Pokrčí jedním ramenem. „Proto.“

„Řekni mi proč, nebo to neudělám.“

Zarazí se a úsměv mu zmizí. Cole nemá rád, když ho někdo zahání do kouta. Konečně tiše promluví: „Ještě jsi ji žádnému klukovi nedala.“

Teď se usmívám já. „Protože chceš moje poprvé?“

Přikývne. „A teď to udělej, nebo tě zase zatáhnu za vlasy.“

„Popros.“

„Nebudu tě prosit,“ vysmívá se mi. „Udělej to, nebo tě budu tahat za vlasy.“

„Tak dám pusu na tvář Aidenovi a o tohle poprvé přijdeš navždycky.“

Rozšíří se mu nosní dírky a já si nadřazeně založím ruce.

„Toho budeš litovat,“ říká.

„To je mi fuk.“

Zhluboka se nadechne. „Prosím.“

„Prosím co?“

„Silver,“ zavrčí. Moje křestní jméno používá, jen když je nashťvaný nebo po mně něco chce.

„Musíš to říct celou větou.“

Skřípe zuby, ale mluví klidným hlasem. „Prosím, dej mi pusu na tvář.“

Tak to udělám.

Opřu se rukou o lavičku mezi námi, nahnu se a dotknu se rty jeho pravé tváře. Je to krátký kontakt, ale z nějakého důvodu cítím horkost na obličeji a hned se zas odtáhnu.

Uculuje se.

Proč se takhle uculuje?

Cole si poklepe na levou tvář. „A teď na tu druhou.“

„Domluvili jsme se jenom na jedné.“

„Domluvili jsme se na jedné, ale neříkali jsme, na kterou tvář. Chtěl jsem na levou.“

„Fajn.“ Stejně chci zase cítit jeho kůži.

Trošku se ke mně nakloní, takže mám před sebou jeho levou tvář. Ale jakmile se k ní přiblížím, rychle otočí hlavu a přitiskne ústa na ta moje.

Na vteřinu jsem příliš překvapená, abych dokázala reagovat. Jeho rty jsou jemné a působí teď plnějším dojmem, než jak vypadají na pohled.

A teď jsou přitisknuté na těch mých.

Šokovaně se odtrhnu a zakryju si pusou hřbetem ruky. Mám tak rudé tváře, až se mi zdá, že vybuchnou.

„P-p-proč jsi to u-udělal?“ Ukážu na něj roztřeseným prstem. Jako bych už ani nedokázala mluvit.

Na rtech se mu usadí další úšklebek. Na těch, které jsem právě políbila. „Proto.“

„Cole, ty... ty...“

„Blbče?“ doplní za mě a nakloní hlavu ke straně.

„Měl bys chcípnout!“ Zarazím se, když si uvědomím, co jsem právě řekla. Taková slova by se neměla říkat nahlas, zvláště po tom, co se nedávno stalo s mamkou. „To jsem nemyslela vážně.“

„Klidně jsi mohla. A kromě toho si za tohle můžeš sama.“

„Já?“

„Říkal jsem, že toho budeš litovat. Už mi nevyhrožuj, motýlku. Nikdy proti mně nevyhraješ.“

Praštím ho pěstí do ramene. „Jdi pryč!“

„Nebo co? Přestaneš se chovat jako dáma? To už jsi přestala. Dámy lidi nemlátí.“

„Zmlkni a odejdi.“

„Tak jo, tak jo. Dohoda je dohoda. Už jdu.“ Pomalu se postaví, pořád s tím rozčilujícím posměšným výrazem, ze kterého mám chuť mu dát pěstí do krku.

„Nenávidím tě.“ S odporem na něj zírám. Jeho stín maskuje slunce a jeho přítomnost blokuje všechno ostatní.

Pocuchá mi vlasy, zlaté prameny se mi rozlétnou kolem hlavy, a potom mi nechá dlaň na temeni a skloní se, aby měl oči na stejné úrovni jako já.

Už se neusmívá, mluví na mě ostrým podtónem v hlase. „Můžeš mě nenávidět, jak chceš, ale dodrž náš slib. Všechna tvoje poprvé patří mně.“

Kapitola 4

SILVER

Čtrnáct let

MAMKA ŘEKLA, ŽE MÁM na víc.

Můžu být sofistikovanější, elegantnější a... prostě můžu být víc.

Odehnala jsem Kimberly, protože kdybych to neudělala, ona by jí nějak ublížila. Máma je příliš přímočará a moc nepřemýšlí, když hlásá svoje pravdy – bez ohledu na to, jak ošklivé jsou. Nezajímá ji, koho na své cestě za úspěchem rozdrtí. Nezdržuje se přemýšlením nad následky pro jiné lidi. Prostě necítí to co ostatní.

A jestli někdy v životě cítila, tak tahle její část umřela po rozvodu. Nebo spíš před třemi lety. Trochu jako by v té vaně zabila kousek svého já.

Od té doby ji nechci jakkoliv pokoušet. Když řekne, že mám vyměnit kamarády, vyměním kamarády. Když řekne, že něco nemám nosit, nosit to nebudu. Když řekne, že nemám poslouchat rock, poslouchat ho nebudu. Aspoň ne veřejně. Každý mě zná jako dívku s pianem a tak to i zůstane.

Ne že by mě nebavilo hrát. Baví. Ale radši poslouchám jiné žánry hudby s texty, nad kterými se dá i zamyslet.

Máma to nazývá ďáblou muzikou.

Než jsem se nadála, můj život se stal jen hrou na dojmy. Nějak se chovám, nějak mluvím, a dokonce i určitým způsobem chodím. Musím lehce pohupovat boky, ale nesmím kráčet příliš pomalu jako coura ani příliš rychle jako šprt.

Jsem dáma. Stejně jako mamka.

Papá si se mnou sedl a řekl mi, že ji nemusím poslouchat ani se nechat zastrašovat. Ale papá neviděl to, co jsem viděla já. On tam nebyl.

Miluju ho víc než celý svět, ale není mnou. Nemusel pendlovat mezi dvěma dominantními rodiči s božskou osobností. Nemusel se dívat, jak jeden z nich dopadá na dno.

Jakmile jsem mu řekla, že to chci takhle, už se k tomu tématu nevracel. Papá je možná obávaný politik se striktními pravidly a ocelově pevným přesvědčením, ale respektuje moje přání nade všechno. A už jenom za to jsem mu neskonale vděčná. Dámy by neměly projevovat své emoce. A pokud je ukazovat musí, neměly by to být ty skutečné. Ty mají zůstat skryté tam, kde je nikdo nenajde.

Vím, že o mně ve škole říkají, jaká jsem svině a včelí královna, ale to mi nevadí.

Ta „svině“ znamená, že jsem dobrá ve skrývání svých emocí a že už nemusím prožívat tu noční můru.

Znamená to, že můžu zůstat pohromadě.

Takže jsem tuhle roli hrála tak dobře, že už ji nikdo neprohlédne. Vybírala jsem si, jaké bitvy budu vést, a vyhrávala jsem je. Hrála jsem hry, jen abych dokázala, že můžu.

Dokonce i Kim, která bývala mou nejbližší kamarádkou, té proměně věří a i ona sama mě nazývá sviní. Občas jí chci napsat esemesku s omluvou, ale na poslední chvíli si to rozmyslím. V sázce je něco mnohem důležitějšího než přátelství a o to bych nikdy nehrála.

Mamka říká, že na vrcholu je člověk osamělý, a já pomalu začínám rozumět tomu, co to znamená.

Jak ve straně šplhá výš a výš, kamarádi se jí pomalu vzdalují. Už je známá jako nejkrásnější politička, která dokáže konkurovat

mužům. Před nějakou dobou se jí reportér ptal, jestli využila svojí krásy, aby dostala, co chce, a ona pronesla slavnou větu: „Přišla jsem mluvit o velice závažném a akutním problému a tím je sociální bydlení. Mohla bych se k tomu vyjádřit, nebo se musím nejdřív poprat s komentáři o mém obličejí?“

To jí získalo spoustu pozornosti na sociálních sítích a ve feministických kruzích.

„Děkuju, Dereku.“ Kouknu oknem na taťkova řidiče, když mě po škole vysadí u Helenina domu. „Nezapomeň na ten čaj, co jsem ti dala. Udělala jsem ho sama.“

„To bych si nenechal ujít,“ zakření se a odhalí řadu rovných bílých zubů. Je mu něco pod třicet a dost taťkovi pomáhá. „Bavte se, slečno Queensová.“

„Silver.“ Mávnou na něj, když jeho auto mizí za rohem. Papá slíbil, že mě později vyzvedne, přestože jsem mu řekla, že můžu jít pěšky.

Hospodyně Isabel mě se širokým úsměvem pustí dovnitř. Je to jediná pomoc, kterou si Helen dovolí, a chodí sem jen dvakrát týdně. Isabel ukáže směrem ke kuchyni, že je Helen tam.

Dám si ukazováček na rty a vydám se tam po špičkách, batoh zatím nechám na gauči.

Návštěvy u Helen jsou mou oblíbenou částí týdne. Taťka má teď trochu víc práce, co se stal státním tajemníkem. Někdy se účastním jeho schůzí, ale sotvakdy si na mě udělá čas – nebo sám na sebe. Nesnáším, když se musím dívat, jak je sám a den za dnem stárne.

Nicméně teď trávím většinu času s mámou a to není moc zábava.

Když jsem s Helen, tak si povídáme a pečeme – nebo tedy ona pečce. Já jsem v tom nadále strašná. Ona to ale pořád nevzdala a snaží se mě učit dál.

Meditujeme spolu a pořád mi dělá vlasy a říká mi, jaká jsem dokonalá dcera, kterou nikdy neměla. Možná právě tahle slova, která od vlastní matky sotvakdy slyším, mě pořád lákají zpátky.

Rozhodně to nebude jejím zkurveným synem.

Nenávidím Colea Nashe.

Pohrdám jím z celého svého srdce.

Posunul se od tahání za vlasy a vysmívání ke hraní her. Miluje je – myslím ty hry. Tu představu, že někoho ovládá.

A taky začíná být oblíbený – stejně jako ten druhý kokot Aiden. Nechápu, co na nich holky vidí. Oba jsou *fuj*.

Xander a Ronan dávají smysl. Ti mají aspoň šarm.

Jo, moment. Vlastně si všechny myslí, že Cole ho má taky. Usmívá se na ně a nabízí jim pomoc s domácími úkoly, jako by to byl princ z jejich oblíbených pohádek.

Blbky. Nevědí, že pro Colea je všechno hra. Když někoho pochválí nebo je na něj hodný, je to obvykle protože se vsadil s Aidenem, kdo si vyslouží či laskavost.

Aiden na to jde svojí tísnivou cestou, ale Cole si to vynutí osobním kouzlem. Je to o tom, kdo vyhraje, ale taky o tom procesu.

Cole se ve hrách vyžívá a už je hraje roky. Rád každého vidí jako figurku na svojí šachovnici a myslí si, že ovládá jejich osud.

Aiden si rád hraje na krále, jenž vždycky vyhraje, ale Cole chce být hráčem, který ovládá nejen krále samotného, ale i všechny ostatní na všech políčkách.

Většinou se vzájemně vyhýbáme. Čím víc vidím jeho skutečné já, tím víc vidí on to moje. Vadí mi to.

Dokážeme spolu celé dny nepromluvit, dokonce i když jsou nablízku Helen nebo papá. Potom se vynoří odnikud a provokuje mě – nebo mi dává výzvy. Může to být něco tak obyčejného jako test z biologie nebo soutěž ve hře na piano, případně kdo déle zadrží dech pod vodou.

Úplně všechny je přijímám.

Jsem dcera Sebastiana Queense a Cynthie Davisové a jsem stejně neústupná jako moji rodiče. Přese mě se nikdo nedostane.

Nikdo.

Obvykle ovšem vyhraje a vysměje se mi. Přísahala bych, že je nejlepší ve třídě, jen aby se mi mohl posmívat a říkat mi slečna Druhá. Někdy mě i Aiden vytlačí z druhého místa, jen aby dokázal, že může.

Oba jsou neskuteční čuráci.

Právě teď mají fotbalový trénink, což znamená, že můžu v klidu a míru trávit čas s jeho matkou.

Nemohla mít za syna někoho jiného? Ronan nebo Xander by stačili. Bože, snad i Aidenův bratranec Levi by ušel.

Ale musel to být zrovna ten, koho nenávidím ze všech nejvíc.

Ten, kdo se jen podívá ve škole mým směrem, a já už si připadám falešná.

Helen stojí před ledničkou zády ke mně. Má na sobě elegantní kalhoty a vyžehlenou košili. Její světle kaštanové vlasy jsou svázané v těsném drdolu. Zvýrazňují tak její jemné lící kosti a velikost jejích oříškových očí.

Helen je autorkou bestsellerových kriminálních thrillerů, takže se obvykle doma s oblékáním tolik nesnaží. Zpravidla je to jen tehdy, když má schůzku se svým agentem nebo podobnou událost.

Připlížím se za ni a zakryju jí rukama oči. „Hádej kdo!“

„Hmmm, krásná dívka s bledě modrýma očima, zlatými vlasy a růžovými šaty?“

Se smíchem jí sundám dlaně z obličeje. „S uniformou, Helen. Barvy nejsou dovolené. Ale podívej, mám růžové hodinky.“

Otočí se a obejmě mě. Voní po jahodách a jaru. Kdybych si na Helen měla vybrat jednu nejoblíbenější věc, bylo by to nepochybně to, jak objímá. Je to, jako by vás pohltila a naplnila svým teplem.

Papá mě moc neobjímá od té doby, co mu máma řekla, že kvůli němu navždycky zůstanu malou holkou. Mamka to taky skoro nedělá, takže Helen je v podstatě můj jediný zdroj.

Odtáhne se. „Jsi připravená začít péct?“

„Nehoří ti termín?“

„Skončila jsem dřív. Abychom mohly upéct všechny dorty.“

„Všechny?“

Přikývne.

„Můžeme udělat snickers dort?“

„Ty a ty tvé čokoládové tyčinky.“ Zadrží lehký smích. „Ano, to můžeme.“

„Ano! Jsi nejlepší!“ Dám jí pusku na tvář a ona se znovu zasměje.

Dáme se s Helen do práce a jako vždycky jsem její sous chef. Má takový neskutečný talent v míchání přísad, že by mohla být šéfkuchařem, kdyby chtěla měnit kariéru.

„Strašně ti to sluší, Helen,“ říkám jí, když mícháme vajíčka s máslem.

Objeví se její vřelý úsměv. „Vážně?“

„Jistěže. Kdybys takhle vyšla z domu, vrátila by ses s deseti muži.“

„Silver! Odkud takové věci máš, zlato?“

„Od holek ze školy.“

„No tedy. Dnešní děti jsou tak nepředvídatelné.“

„Myslím to vážně, Helen. Jsi ještě mladá a krásná. Jo a bohatá. Máma říká, že na tom záleží nejvíc.“

Helen sklopí oči. „Ne vždycky, zlato.“

Od té doby, co jí před šesti lety umřel manžel, Helen věnuje život jen své práci a zkurvenému synovi. Stala se autorkou best-sellerů a vybudovala si jméno, ale cítím, jak je osamělá.

Jako tatka.

Moment. *Jako tatka.*

Na mysl mi přijde podlá myšlenka. Můžu mu říct, aby mě vyzvedl dřív, a potom předstírat, že spím, aby mohl strávit trochu času s Helen.

Už před nějakým časem jsem vzdala snahu napravit jeho vztah s mamkou. Pořád se tak akorát hádají, takže je možná pro oba lepší, když se začnou vídat s jinými lidmi.

Zahájím akci, než se nad tím vůbec stačím zamyslet. Napíšu tátovi esemesku, a když neodpovídá, napíšu Derekovi, aby mu předal vzkaz.

Když už dort úspěšně vložíme do trouby, předstírám, že jsem unavená. Helen mě pobídne, abych šla do kteréhokoliv pokoje v chodbě a na chvíli si lehla, dokud nebude můj snickers dort upečený.

Rozhodně si ho vezmu domů. Mámě o tom říkat nemusím.

Jakmile si lehnu do postele a položím si hlavu na měkký polštář, nějak se mi podaří usnout.

Zdá se mi o svatbě tatky a Helen. Usmívám se, dokonce jsem šťastná a mám na sobě princeznovské šaty jako z té předělávky *Popelky*, jenom jsou růžové.

A potom si všimnu, kdo při obřadu stojí vedle mě.

Cole.

Z Colea se stal můj bratr.

Směje se tak nahlas, že se s trhnutím probudím.

Sakra. Proč mě to nenapadlo dřív, než jsem přišla s tím plánem?

Moc jsem se soustředila na to, jak jsou papá a Helen osamělí, až jsem úplně vypustila ten drobný a příšerný detail, že se Cole stane mým bratrem.

Ne. Nikdy.

Budu muset pro tatku a Helen najít jiné lidi. Nikdy nebudu bydlet pod jednou střechou s tím sprostým, hloupým –

„Zlý sen?“

Zalapám po dechu a skoro spadnu z matrace. Cole sedí vedle mě, opírá se o čelo postele a čte si *Norské dřevo* od Haruki Murakamiho. Do čela mu padají vlhké vlasy. Má na sobě bavlněné kalhoty a obyčejné bílé tričko, což znamená, že právě vylezl ze sprchy.

Nemůžu si pomoci a hluboce se nadechnu vůně jeho sprchového gelu. Je to něco jako skořice a koření a v poslední době jsem si na to takovým divným způsobem zvykla.

Otřu si pusou pro případ, že jsem se poslintala nebo tak něco. „Co... Co tady děláš?“

„Tohle je můj pokoj,“ oznámí mi, aniž vzhledne od knihy.

Hodně často čte. Jako šprt. Všechny holky ho sledují a omdlívají z něj. Že je prý tak atraktivní. Tak sexy. Není.

„Není tvůj.“ Rychle se rozhlédnu, abych se ujistila. Jistě, že není. Vzhledem k tomu, jak se jeho pokoji úzkostlivě vyhýbám, bych rozhodně věděla, kdyby byl jeho.

„Ale podívala ses.“

„Ty jsi takový čurák.“ Založím si ruce na hrudníku a zírám na něj. Zůstaneme tak o vteřinu déle, než bychom měli. On si čte a já na něj vrhám zlý pohled a snažím se přijít na to, co se na něm holkám tak líbí.

Ano, má krásné oči, které vypadají záhadně jako ty vrcholky stromů, ke kterým se nikdo nedostane. Jeho vlasy jsou jemné a trochu delší, to je asi taky fajn. Na jeho obličej se celkově dobře kouká, to ano.

Ale jeho osobnost je nechutná.

Proč všechny pořád tak přitahuje?

„Šla jsi s Aidenem na charitativní ples?“ zeptá se tiše s očima pořád upřenýma do knížky.

„Šla. Byli jsme tam s tátou a strýčkem Jonathanem.“

„A co jste tam dělali?“

„Bavili se.“

„Definuj zábavu, motýlku.“

„Mluvili jsme s otcovými a Jonathanovými přáteli, kteří říkali, že jsme chytré děti, jež jednou budou dokonalými dědici svých otců.“ Nad tou vzpomínkou se usměju. Miluju, když mě někdo srovnává s tatškou. „Potom jsme jedli a hráli šachy a tančili a –“

„Tančili jste?“ skočí mi do řeči a konečně vzhledne od knihy a podívá se na mě.

Přikývnu.

„Jak?“

„Co je to za otázku, *jak*? Trochu jsme tančili waltz.“

„Waltz,“ zopakuje a řeže mě pohledem, jako by mi chtěl dát pěstí. Kdybych nevěděla, že Cole nikoho nebije – ani z legrace –, okamžitě bych utekla z místnosti.

Ticho se natáhne a stane se nepříjemným. Nesnáším dlouhé chvíle ticha, jsem z nich nervózní. V hlavě mi pořád dokola zní mamčin hlas.

Dáma se nikdy necítí nesvá.

„Potom jsme šli s Aidenem ven,“ pokračuju, „propašovali jsme si tam kolem personálu pár dezertů a jedli jsme je tam a –“

„Drž hubu.“

„To ty ses ptal, jak jsme se bavili.“

„A teď ti říkám, abys mlčela.“ Silně zaklapne knížku, a přestože to není nijak zvlášť hlučné, leknutím sebou škubnu.

Asi už bych měla jít. Nejen abych unikla téhle atmosféře, ale taky abych našla tatku dřív, než se můj plán vydaří.

„Ukaž mi kozy,“ řekne Cole úplně zčistajasna.

Šíleně vyvalím oči a polknu, jako by to mohlo nějak vymazat to, co jsem právě slyšela.

Jeho výraz zůstane neutrální, i když koutky rtů mu zacukají, jako by se chtěl usmát – nebo nadřazeně ušklíbnout.

„Ne!“ Založím si paže na hrudníku.

„Třeba už jsem je viděl, když jsi spala.“

Kdyby mi mohla čelist spadnout na zem, udělala by to právě teď. Přitáhnou si příkrývku až ke krku a ptám se přiškrčeným hlasem: „A viděl?“

„Ne. Když mi je ukážeš sama, bude to větší zábava.“

„No, tak to neudělám.“ Přimhouřím oči do maličkých škvírek.

„Časem to uděláš, takže už bys to mohla mít z krku.“

„Dobrý pokus. Ne.“

Pokrčí rameny, jako by to byla ta nejnormálnější interakce na planetě. Jakmile mi začala růst prsa, Ronan se Xanderem se nepřestali ptát na nejrůznější věci na tohle téma. Můžou si sáhnout? Ne. Zírám si na ně od rána do večera? Ne. Můžou si je vyfotit, aby si je srovnali s ostatními fotkami ve sbírce? Ne – a radši jsem se ani neptala, jaké další fotky mají.

Cole mým prsům ani jednou v životě nevěnoval pozornost. Tohle je poprvé, co je kdy zmínil. Ale Cole se umí na věci dívat způsobem, kterým nikdy ani nenaznačí, co si skutečně myslí nebo cítí.

„Co takhle sázka?“ nabídne.

Vystrčím bradu. „O co?“

Naučila jsem se před jeho výzvami vždycky ptát, co za to, protože Cole nehraje fér. Vážně si myslím, že prohrává, jenom když se vzdá pro něco lepšího.

A to je pro moji pýchu dost podpásovka.

„Když vyhraješ, něco pro tebe udělám. Bez otázek. A naopak.“

„Neukážu ti svoje prsa, Cole.“

„Myslíš kozy?“

Obličej mi zčervená. Proč musí být tak vulgární? „No prostě ti je neukážu.“

„V pohodě.“

„Opravdu?“

„Jo. Slibuju.“

„Takže jak zní ta sázka?“

Hodí mi knížku do klína. „Vyber si jakoukoliv stránku a větu, řeknu ti je.“

„To je směšné. Nemůžeš umět nazpaměť celou knihu.“

„Tak to vyhraješ.“

Oždibuju si spodní ret a rozmýšlím se. Cole má výbornou paměť, ale nemůže být tak dobrá, aby si pamatoval každou větu. Kromě toho to akorát začal číst. Vím to jistě, protože ještě včera četl cosi jménem *Nevolnost*.

Jen Cole by četl divné knihy, zatímco ti ostatní kluci schovávají porno. Minimálně Ronan a Xander.

Pokud je dostatečně hloupý, aby uzavřel tuhle sázku, tak prosím. Otevru knížku a natočím ji textem od něj, aby z ní nic neviděl. „Budeš mi týden sloužit, Cole.“

„To by sis přála?“

„Budeš litovat všeho, co jsi mi kdy udělal.“ Nalistuju náhodnou stránku a jedna z vět zaujme mou pozornost. „Strana sto osmdesát osm, druhý odstavec.“

Sebevědomě se usměju a už začínám přemýšlet nad všemi způsoby, jak ho budu celý týden mučit.

„Zapomeň na to,“ řekl jsem. „Oba v sobě máme spoustu pocitů, které ze sebe potřebujeme dostat. Takže jestli chceš ty pocity pochytat a hodit je někomu do obličeje, hoď je do obličeje mně. Potom si budeme lépe rozumět.“ Nezaváhá ani na vteřinu.

Zírám na něj a pak zase na knihu, oči se mi musely rozšířit na dvojnásobek. Je to stejná věta, slovo od slova.

Ne. Ne.

Ukážu na něj prstem. „Podváděl jsi!“

„Schovááš tu knížku, jako by na tom závisel tvůj život, motýlku. Myslíš, že jsem mohl podvádět?“

„Tak jsi věděl, že vyberu tuhle!“

„Jak bych mohl vědět, kterou vybereš stránku? Natožpak větu?“

„Já... Já chci druhý pokus.“

„Ne. Prohrála jsi a teď musíš zaplatit. Pokud nejsi srab.“

„To nejsem,“ zaúpím a zahodím tu jeho blbou knížku – přestože si ji potom nejspíš přečtu. Ta věta se mi líbila. „Co chceš?“

„Políbím tě a ty mě necháš.“

Než vůbec stihnu zformovat myšlenku, chytí mě za obličej a dotkne se rty těch mých.

Ty se samy od sebe rozdělí a Cole se jich ujme. Nejdřív mě líbá pomalu, ochutnává mě a mně se roztřeše celé tělo. Netuším, co mám dělat, takže se nehýbu.

Už jsem nad líbáním přemýšlela – přesněji ode dne, kdy mě donutil, abych mu dala pusu na tvář, ale obelstil mě a na poslední chvíli mi nastavil svá ústa.

Jeho rty jsou pevnější než tehdy, a když mi vklouzne do pusy jazykem, chutná po své oblíbené limetkové žvýkačce. Zkroutit se mi prsty na nohou a končetiny se mi klepou tou silou, kterou do mě vpouští.

Proč je tak skvělé ho líbat?

Nemělo by, že ne? Nenávidím ho.

A přesto, čím víc tře jazyk o ten můj, tím víc toužím, aby to trvalo. Tím víc to potřebuju.

Když se odtáhne, na chvíličku zavřu oči, abych uklidnila svůj dech. Páni. Je v pořádku, že se právě cítím, jako bych se měla odpoutat od svého vlastního těla?

„Proti těm ostatním nejsi vůbec špatná,“ řekne mi.

Těm ostatním.

Plurál?

Otevřu oči a odstrčím ho silou, kterou jsem netušila, že v sobě mám. „Už se mě nikdy v životě nedotýkej.“

Se slzami v očích se vyřítím z pokoje.
Nenávidím Colea Nashe.
Opovrhují jím.

Kapitola 5

COLE

Patnáct let

EXISTENCE JE ZAJÍMAVÁ, STEJNĚ jako její nedostatek.

Pamatuju si, když jsem z máminy knihovny poprvé vzal do ruky *Nevolnost* od Jean-Paula Sartra. Byla pokrytá vrstvou prachu, už se jí roky nikdo nedotkl.

Pamatuju si, jak jsem ji přečetl za jediný den. Bylo mi dvanáct. Moc jsem jí tehdy nerozuměl, ale teď vždycky, když ji čtu znovu, cítím nápor prázdnoty.

Ostatní by se tomu vyhýbali, ale já se vracím pro další dávku. Četl jsem si o existenciální teorii a sledoval i všechny Sartrovy protějšky, a přestože v tu teorii – a vlastně celkově v nic – tak úplně nevěřím, stejně se vždycky plně zaberu do hlavního hrdiny *Nevolnosti* Antoina Roquentina.

Osamělý muž, který se zoufale snaží vyrovnat se svou existencí a zároveň je z ní zděšený.

Když mě mamka viděla tu knihu číst, řekla mi, že je jí ho líto, protože neměl nikoho, kdo by mu rozuměl. Pro ni je Antoine nejhorší možný scénář pro spisovatele, jenž se noří příliš hluboko.

Mamka sice taky píše romány, ale má ráda to, čemu říkám provokační fikce. Píše knihy o nejtemnějších částech lidské povahy, o psychopatech, sériových vrahách a kultech. Píše díla, kde jsou záporáci hlavními hrdiny, a nesnaží se je přislazovat. To je to, z čeho se v jejích zápletkách člověku rozbuší srdce.

Bez ohledu na to, jak moc zbožňuju mámin talent a literárního génia, bych řekl, že u *Nevolnosti* jí utekla pointa. Není to o tom, že by Antoine nerozuměl sám sobě, spíš že si rozumí až příliš dobře. Až se z toho stalo břemeno.

To jsem jí neřekl, jinak by mi věnovala ten svůj pohled. Ten, kterým mě s nakrčeným obočím studuje, jako by hledala znaky ze svých taháků o sériových vrazích.

Potom by mi domluvila schůzku s terapeutem, abych se z toho mohl vymluvit.

Od otcovy smrti je to pořád ten samý začarovaný kruh. Během těch pár let jsem se naučil nechávat si kontroverzní názory pro sebe. Kdykoliv mi mamka řekne, že zním o dost starší, než jsem, беру to jako podnět, abych zmlknul a choval se podle ostatních lidí kolem sebe. Hlavně podle Xandera a Ronana. Ti jsou z nás čtyř nejnormálnější – nebo aspoň tak normální, jak být můžou.

U Ronana mám jistá podezření. Jeho nadměrně radostná povaha občas působí jako zástěrka pro něco jiného.

Teď se na Shromaždišti kření jako idiot – na chatě, kterou Aidenovi zanechala jeho zesnulá matka. Obvykle sem chodíme s ostatními hráči z týmu. Dneska jsme tu ovšem jen my, protože Ronan prohlásil, že jde o zvláštní příležitost.

„Dámo a pánové – a mimochodem, ta dáma jsi ty, Kingu,“ skočí na stůl a předstírá, že drží v ruce mikrofon. „Dnes jsme se tu sešli, abychom oslavili posvátnou defloraci Aideny Kinga. Konečně přišel o panenství. Prosím o veliký potlesk!“

Xander zavyje, skočí k Ronanovi na stůl a chytí ho kolem ramen. Ten by tak měl něco říkat, pokrytec.

„Astore, zavři hubu a slez,“ zabručí Aiden vedle mě. Vypadá znuděně, jako obvykle. Jeho šedivé oči jsou mdlé a vypadají, že se chystá někoho zavraždit, jen aby přerušil ten zběsilý, otravný koloběh.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Impérium chaosu***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.